

ник, един окаян затворник. И му се струваше, че ако е в обикновена тъмница, ще му бъде много по-леко. В този палат той вехне като фиданка в усое. Ще има ли спасение за него?

Не му се и свиреше вече. Понякога той вадеше малката дървена свирка, гледаше я и му идеше да я направи на късове. Ако не беше тази свирка, ако не умееше да свири, сега нямаше да е тук, сега щеше да бъде в своя роден край, щастлив, доволен и свободен като птица. Той проклинаше дарбата си и завиждаше на своите акрани, които дори не умееха да надуют такъв прост музикален инструмент от обикновено дърво.

Един ден при него дойде Лира. Тя се учуди, че е отслабнал така, запита го дали някой го е обидил с нещо, похвали му се че били в някакъв далечен град заедно с баща си, и пак тюхна, че е посърнал толкова много. От какво? Защо? Нима не му се харесва тук?

— Защо баща ти не ме пуща да си ида? — попита сухо и направо Орфей.

— Не, той не те спира, — подхвана сконфузено тя, — но пътят е дълъг и опасен, страхува се да те пустне така... Сега той търси добри пътешественици и е поръчал кола, — слъга тя. — Но ти ще потърпиш малко, нали?

От този ден Лира започна да идва много често в малкия дворец. Тя носеше цели товари скъпи и прескъпи подаръци, поднасяше му плодове от далечни земи, оставяше му сладкиши, приготвени от нарочни майстори, доведени от четирите краища на безкрайните владетелски земи. Но Орфей не можеше да гледа подаръците, не можеше да понася Лира. Той се заключваше в своята стая, гледаше през прозореца към морето и мечтаеше за родния си край. Той си представяше че е вече там